

Sygn. akt II Ka 180/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2016r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jerzy Pałka

Sędziowie: SSO Artur Bobiński

SSO Marek Konrad (spr.)

Protokolant: Dorota Dżiczek

przy udziale Prokuratora: Tomasza Mierzejewskiego

po rozpoznaniu w dniu: 22.06.2016r.

sprawy: **M. S. i inn.**

oskarżonych o popełnienie czynu z art. 13§1kk w zw. z art. 297§1kk i inn.

z powodu apelacji: obrońcy oskarżonego R. K.

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce z dnia 11.01.2016r. w sprawie IIK 512/14

orzeka:

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

II. Koszty postępowania przejmują na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IIKa 180/16

UZASADNIENIE

R. K. oskarżony został o to, że:

W dniu 7 kwietnia 2011r. w O., działając wspólnie i w porozumieniu z M. S., A. K., A. M. (1) i A. W. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić (...) S.A. O/ w O. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 20000zł w ten sposób, że w celu uzyskania na nazwisko A. M. (1) kredyty gotówkowego w kwocie 20 000zł dostarczył wraz z M. S. A. M. (1) podrobione przez A. K. i A. W. stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu A. M. (1) w podmiocie gospodarczym (...) Sp. z o.o. w O. na stanowisku montera mebli, z wynagrodzeniem 2500zł brutto, które A. M. (1) przedłożył w (...) Oddział w O., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę udzielenia kredytu przez pracownika banku

Tj. o czyn z art. 13§1kk w zw. z art. 297§1kk i art. 286§1kk w zw. z art. 11§2kk

Sąd Rejonowy w Ostrołęce wyrokiem z dnia 11 stycznia 2016r. w sprawie IIK 512/14 oskarżonego R. K. w ramach zarzucanego mu czynu, uznał za winnego tego, że: w dniu 7 kwietnia 2011r. w O. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić (...) S.A. Oddział

w O. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 20 000zł poprzez wprowadzenie w błąd banku co do zdolności kredytowej A. M. (1) w ten sposób, że nakłonił A. M. (1), który nigdzie nie pracował do wzięcia gotówkowego kredytu konsumenckiego w kwocie 20 000zł, przywieźli go do banku (...) S.A. Oddział w O. i po wypełnieniu przez A. K. zaświadczenia o zatrudnieniu A. M. (1) w firmie (...) Sp. z o.o. w O. na stanowisku monter mebli z wynagrodzeniem 2500zł i podpisaniu się w imieniu pracodawcy imieniem i nazwiskiem (...) i nabiciu przez A. W. pieczęci firmy (...) w miejscach pracodawcy A. M. (1) przedłożył podrobione zaświadczenie i dochodach w banku (...) S.A. Oddział w O. celem uzyskania kredytu, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę udzielenia kredytu przez bank, to jest popełnienie czynu z art. 13§1kk w zw. z art. 286§1kk i art. 297§1kk w zw. z art. 11§2kk i na tej podstawie skazał go, zaś na podstawie art. 14§1kk w zw. z art. 286§1kk w zw. z art. 11§3kk wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Zwolnił oskarżonego R. K. od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyżej wskazanego wyroku wniósł obrońca oskarżonego R. K. wyrokowi zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na jego treść poprzez ustalenie że oskarżony ten popełnił przypisany mu przez Sąd czyn,
2. obrazę przepisów postępowania – art. 4 kpk, art. 5§2kpk, art. 7 kpk art. 424kpk poprzez dokonanie subiektywnej i wybiórczej oceny dowodów, tłumaczenie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego K., sporządzenie uzasadnienia wyroku wbrew wymogom art. 424kpk oraz bez dostatecznego wzięcia pod uwagę wytycznych i zaleceń zawartych w wyroku Sadu II instancji.

W konkluzji apelacji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego R. K. jest niezasadna a Sąd Okręgowy nie podzielił zarówno zarzutów apelacyjnych jak i argumentacji wskazanej na ich poparcie.

Jak wynika z treści wniesionego środka odwoławczego, skarżący zarzuca Sądowi Rejonowemu naruszenie zasad procesowych dotyczących oceny materiału dowodowego, jakie ten miałby właśnie naruszyć podczas dokonywanej analizy dowodów w sprawie.

Oceniając materiał dowodowy zgromadzony w sprawie oraz jego analizę, której odzwierciedlenie znajduje się w sporządzonym przez Sąd uzasadnieniu wyroku, stwierdzić należy, iż Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny dowodów przeprowadzonych w toku postępowania i brak jest podstaw do kwestionowania wniosków jakie po tejże analizie wyciągnął Sąd w zakresie sprawstwa oskarżonego R. K..

Stwierdzić bowiem należy, iż Sąd Rejonowy w sporządzonym przez siebie uzasadnieniu omówił i ustosunkował się do wszystkich dowodów przeprowadzonych w sprawie. Ocena ta uwzględnia wzajemne odniesienia poszczególnych dowodów - wbrew twierdzeniom skarżącego - respektuje jednocześnie dyrektywy zawarte w art. 7 k.p.k., biorąc pod uwagę wskazania wiedzy i reguły logicznego rozumowania oraz zasady doświadczenia życiowego. Ocena dokonana przez Sąd Rejonowy, której szczegółowy wyraz znalazł odzwierciedlenie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie wykracza poza swobodną ocenę dowodów, o której mowa w art. 7 k.p.k. i jako taka pozostaje pod ochroną tego przepisu.

Kontrola instancyjna nie wykazała, aby Sąd I instancji przekroczył granice swobody w kierunku oceny dowolnej, nie stwierdzono też, aby doszło do nieuwzględnienia całokształtu dowodów zgromadzonych w toku rozprawy głównej, czyli obrazu art. 410 k.p.k. Nie stwierdzono również, aby w rozumowaniu Sądu Rejonowego, przedstawionym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, sporządzonym w sposób odpowiadający wymogom określonym w art. 424 k.p.k.,

występowały luki lub błędy o charakterze logicznym lub faktycznym, które mogłyby stanowić podstawę ewentualnej korekty wyroku.

Podnoszony w apelacji zarzut niewłaściwej oceny materiału dowodowego sprowadza się zasadniczo do kwestionowania przez skarżącego, by poprzez swoje zachowanie oskarżony K. wyczerpał znamiona przypisanego mu przez Sąd Rejonowy czynu przestępczego.

W uzasadnieniu apelacji skarżący wskazuje, iż z ustaleń Sądu wynika, iż oskarżony K. nie był obecny ani pod siedzibą banku (...) w O. ani w samym banku, nie było go też pod siedzibą firmy (...) w O..

Czyni to zdaniem skarżącego wątpliwym – w ustalonym przez Sąd stanie faktycznym oraz mechanizmie próby uzyskania kredytu, udział oskarżonego K. w tymże czynie, z uwagi na fakt, iż osoba tego z oskarżonych była zupełnie zbędna a wszystkie działania pozostałych osób uczestniczących w czynie przestępczym działały się poza udziałem w nim oskarżonego.

Zdaniem Sądu argumentacja skarżącego jest nie do zaakceptowania i wynika z jednostronnej i subiektywnej oceny materiału dowodowego.

Jak wynika zaś z przekonującego i pewnego materiału dowodowego, to właśnie oskarżony K. był pomysłodawcą całego przestępczego przedsięwzięcia. To właśnie on wraz z M. S. zaproponowali oskarżonemu M. wzięcie kredytu, z uwagi na to, że takiego kredytu nie otrzymaliby.

Słusznie Sąd Rejonowy podkreśla w treści uzasadnienia, iż oskarżenie a co za tym i idzie skazanie zasadzało się na dowodach postaci wyjaśnień współoskarżonych czy też – po prawomocnym zakończeniu postępowania w odniesieniu do części oskarżonych – zeznaniach świadków. Poza wątpliwości jest – a co nie uszło także uwadze Sądu Rejonowego, iż każda z osób uczestniczących w postępowaniu, starała się ukazać własne uczestnictwo w całym procederze w wersji najkorzystniejszej dla siebie, dopasowując je do określonych relacji czy to koleżeńskich czy to rodzinnych, starając się umniejszyć bądź też wykluczyć udział w przestępstwie określonych osób.

Jak wynika z treści uzasadnienia, Sąd Rejonowy – mając na uwadze charakter dowodów osobowych, poddał je wyjątkowo wnikliwej analizie odnosząc poszczególne części zeznań bądź wyjaśnień do innych dowodów badając ich prawdziwość i rzetelność przez pryzmat innych dowodów.

Na podstawie analizy dowodów słusznie zauważa Sąd Rejonowy, iż wyjaśnienia oskarżonego K. są próbą uniknięcia odpowiedzialności karnej, w sytuacji, kiedy o jego udziale w przestępstwie, jego roli wyjaśnia oskarżony S..

Oskarżony K. przyznaje, że jego znajomość ze S. i M. ogranicza się jedynie do kilku spotkań zakrapianych alkoholem a on nawet nie wiedział, że M. zgodził się wziąć kredyt.

Twierdzeniom oskarżonego K. przeczą nie tylko wyjaśnienia oskarżonego S. ale także zeznania świadków: A K. i – a co szczególnie istotne – świadka A. M..

K. zeznał bowiem, że to właśnie K. był inicjatorem całego przestępstwa i on zwrócił się o pomoc do S. z prośbą o załatwienie kredytu dla swojego kolegi. K. widział, jak K. dał S. dowód osobisty i wspólnie wpisali dane personalne do notesu S..

Jednocześnie niezwykle istotne są zeznania świadka – A. M., który potwierdza udział oskarżonego K. w przestępstwie.

Świadek M. zeznał, iż w istocie oskarżony K. wraz z oskarżonym S. byli u niego kilkakrotnie a w trakcie tych spotkań oskarżony S. dopytywał się go o uprzednią karalność oraz zdolność kredytową.

Jednakże znamienne jest to, że po złożeniu przez A. M. dokumentów do banku dzwonił do niego właśnie oskarżony K. aby świadek właśnie jego, w pierwszej kolejności poinformował o uzyskaniu kredytu, jego a nie oskarżonego S..

Jak podkreśla Sąd Rejonowy, zadaniem czy bardziej udziałem oskarżonego K. w przestępstwie było namówienie świadka A. M. do wzięcia kredytu pod pozorem rozpoczęcia działalności gospodarczej. Nadto to oskarżony K. dysponował danymi A. M., dysponował jego dowodem osobistym a które to dane K. podał oskarżonemu S..

W ocenie Sądu Okręgowego w pełni uzasadnione jest twierdzenie, iż to właśnie oskarżony K. był pomysłodawcą całego przedsięwzięcia z tym, iż po przydzieleniu czynności, które wykonać miały poszczególne osoby, sam nie wykonywał żadnych, żądając jednak informacji o uzyskaniu kredytu.

Wniosek taki można wyciągnąć po wnikliwej i całościowej analizie dowodów w sprawie i stwierdzić jednoznacznie należy, iż Sąd Rejonowy takiej właśnie wręcz drobiazgowej analizy dokonał.

Analiza dokonana przez Sąd Rejonowy zdaniem Sądu Okręgowego wolna jest także od wad w postaci naruszenia art. 4 i 5§2kpk.

Trudno bowiem dociec, na czym miałyby polegać brak obiektywizmu po stronie Sądu Rejonowego. Sąd ten bowiem przeanalizował dowody zarówno przemawiające na niekorzyść oskarżonego K. jak i dowody przemawiające na jego korzyść. Analiza ta jest pełna i całkowicie obiektywna.

To, iż po analizie dowodów Sąd Rejonowy wyciągnął niekorzystne dla oskarżonego wnioski w zakresie jego sprawstwa jest całkowicie uzasadnione i w żadnej mierze nie świadczy o braku obiektywizmu po stronie Sądu Rejonowego.

Sąd Rejonowy, wbrew twierdzeniom skarżącego nie naruszył także zasady wyrażonej w treści art. 5§2kpk.

Sąd Okręgowy wielokrotnie podnosił, iż zasada ta znajduje zastosowanie przy ocenie materiału dowodowego jedynie wówczas, gdy istnieją czy pojawią się takie wątpliwości, których nie da się usunąć - po analizie wszystkich dowodów w sprawie, z zastosowaniem reguł dotyczących oceny i badania poszczególnych dowodów.

Stwierdzić zaś jednoznacznie należy, iż takich nie dających się usunąć wątpliwości w sprawie niniejszej nie ma. Wszelkie wątpliwości jakie występują w sprawie dało się usunąć poprzez ocenę poszczególnych dowodów pod kątem ich prawdziwości.

Sąd Rejonowy w oczywisty sposób sprostował temu wymaganiu, wskazując dowody, na podstawie których sprawstwo oskarżonego K. ustalił, wskazując jednocześnie dlaczego jednym dowodom dał wiarę innym tej wiary odmawiając.

Sąd Okręgowy nie dostrzegł w tych czynnościach Sądu R. złamania zasady wyrażonej art. 5§2kpk.

Mając powyższe względy na uwadze, za zupełnie niezasadny uznać należy zarzut obrazy przepisów postępowania jakich miałyby się dopuścić Sąd Rejonowy, a na których to naruszenie wskazuje skarżący.

Konkluzja powyższa daje zaś podstawę do uznania za niezasadny także drugi z zarzutów – choć w treści apelacji wskazanego jako zarzut pierwszy.

Stwierdzić bowiem należy, iż błąd co do faktu może – bądź jest, konsekwencją błędu bądź błędów natury procesowej głównie dotyczących oceny materiału dowodowego.

Skoro Sąd Rejonowy nie naruszył żadnej zasady dotyczącej oceny materiału dowodowego – w szczególności zasad wyrażonych w treści art. 7kpk niezasadny jest zarzut błędu w ustaleniach faktycznych,

Sąd Rejonowy bowiem poczynił całkowicie prawidłowe ustalenia faktyczne a wyraz tego stanowi sporządzone w sprawie uzasadnienie.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Okręgowy nie dopatrył się ani naruszenia przez Sąd art. 424kpk ani 442§3kpk.

Podkreślić bowiem należy z całym naciskiem, iż uzasadnienie wyroku zostało sporządzone w sposób prawidłowy, pozwalający na dokonanie kontroli instancyjnej, zaś zarzut dotyczący braku wykonania wytycznych Sądu Odwoławczego jest całkowicie chybiony, z racji powodów uchylenia wyroku Sądu Rejonowego - zapadłego uprzednio. Wyrok ten – jak wynika z treści uzasadniania, Sądu Okręgowego, uchylony został dlatego, iż sporządzone uzasadnienie nie odpowiadało standardom postępowania, uniemożliwiając możliwość jakiegokolwiek weryfikacji toku rozumowania Sądu Rejonowego i przesłanek jakie zadecydowały o takim a nie innym jego rozstrzygnięciu.

Jednocześnie Sąd Okręgowy jednoznacznie stwierdził, iż wypowiedanie się odnośnie innych – poza zarzutem z art. 424kpk, zarzutach jest przedwczesne, nakazując przeprowadzenie postępowania dowodowego na nowo z jednoczesną rzetelną oceną tegoż materiału dowodowego.

Jak powiedziano wyżej Sąd Rejonowy rozpoznający sprawę niniejszą ponownie, sprostał tym wymaganiom a wnioski jakie wyciągnął po analizie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd Okręgowy w całości aprobuje.

Mając powyższe na uwadze, uznając wniesioną apelację za niezasadną, orzeczono jak w sentencji.